

ကမ္ဘာမြေရဲ့ချစ်သူ

ချိုး

သူကသာ ကျွန်မကို နှုတ်မဆက်လျှင် ကျွန်မသူ့ကို လုံးဝမှတ်မိမှာ မဟုတ်ပါ။ သူသည် ကျွန်မချစ်ခဲ့ဖူးသော လူတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ပဲ လူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ သူ့အသားအရေက ညိုမောင်းလျက်၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ကျစ်လစ်တုတ်ခိုင်နေ၏။ သူ၏ နူးညံ့ညိုညိုသော မျက်ဝန်းများနှင့် ပြုံးလှိုက်လျှင်ချိုင့်သွားသော ညာပက်နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းက အချိုင့်ရာလေးကိုသာ မမြင်ရလျှင် သူ့.. ဟု ကျွန်မဘယ်လိုမှ ထင်မိမှာမဟုတ်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ဟူသော အချိန်ကာလသည် ဖြတ်နိုးစုံမက်စွာ ချစ်ခဲ့မိသူတစ်ယောက်အား မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် မကြာမြင့်လှပါ။ သို့သော် ထိုအချိန်ကာလအတွင်းတွင် သူက အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွား၏။

ဟိုတုန်းက သေသပ်စွာ ပြီးသင်ထားလေ့ရှိသော ခပ်တိုတိုအညိုရောင်ဆံပင်လှိုင်းကလေးများ ပျောက်ကွယ်လျက် ဖွာကြမ်းတွန့်လိမ်သော နီညိုရောင် ဆံပင်ရှည်များ ရောက်နေသည်။ မကျဉ်းမကျယ် ပြေလျော့သော နဖူးသည် ဆံပင်ရှိုင်းများအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်လုနီးပါးဖြစ်နေ၏။ နူးညံ့သော ပန်းသွေးပျော့ပျော့ နှုတ်ခမ်းများသည် တင်းမာခြောက်သွေ့သော အညိုရောင်နှုတ်ခမ်းများအဖြစ် ပြောင်းလဲနေပေပြီ။

နဲ့ ခရီးသွားမလို့လား။

သူ့အသံသည်လည်း ဟိုတုန်းက နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုများ ပျောက်ကွယ်လျက် မာကျောပြတ်တောက်နေ၏။ သို့သော် မျက်လုံးများ၏ နူးညံ့မှုကတော့ ကံကောင်းထောက်မစွာ ကျန်ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

ဟုတ်ကဲ့... အိုမဟုတ်ဘူး။ သားတို့ရထားများ ဆိုက်လာမလားလို့ လာစုံစမ်းတာ။

သူသည် လှုပ်ခတ်သွားသော အနေအထားကို သဘောကျသလားမသိ၊ ပန်းများ လှုပ်အောင် ရယ်မောလေသည်။ ထို့နောက်လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိပ်ကို နေရာတကျပြန်ပြင်လိုက်၏။

ဘာရထားလဲ။

ဟိုက ပုံမှန် ညနေ ငါးနာရီခွဲထွက်တဲ့ရထားပဲ။ စပယ်ရှယ်ထရိုနိုးပေါ့။

အား.. ဒါဆို မမျှော်လင့်နဲ့ဦး။ အိမ်ကိုအေးအေးဆေးဆေးပြန်နားဦး။ အဲဒီရထားက မနက်တစ်နာရီ အစောဆုံးရန်ကုန်ကို ဝင်မယ်တဲ့။

သူ့စကားကို ဘယ်တုန်းကမှ မယုံကြည်ခဲ့သော ကျွန်မသည် ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း မယုံသင်္ကာပြန်မေးမိ၏။

ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ အတိအကျပြောနိုင်တာလဲ။

သူက ပန်းတွန့်ပြပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်အခုပဲ မေးထားလို့ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်ကလည်း မဲဒီရထားနဲ့ ပြန်လိုက်မှာပေါ့ပေါ့။

ကျွန်မ စိတ်ပျက်စွာပင် လက်ကနာရီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

ခုကွဲဘဲ မနက်ခုနစ်နာရီဝင်မယ့်ရထားက ည တစ်နာရီမှ ဝင်မယ်ပေါ့။ ဘုရား.. ဘုရား... ရထားလမ်းတွေများ
ဘာဖြစ်သွားသေးလဲမသိ။ ဘယ်အချိန်တယ်ကာလကျမှ ရထားတွေ အချိန်မှန်ထွက်နိုင်မလဲမသိ။ ကျွန်မပြင် တစ်နေ့လုံး
ဘူတာကို ပုန်းဆက်တဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်နေရတာပဲ။

သူက ကျွန်မကို ပြုံးရုံပြုံးကြည့်လျက် ဘာမှ မပြောချေ။

ထို့နောက် ကျွန်မတို့သည် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ပြည့်လှုံတိုးကြိတ်နေသော လူအုပ်ကြီးထဲမှ တရွေ့ရွေ့ထိုးပေါက်လျက်
ဝင်ပေါက်ရှိရာ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ သူ့အရပ်ကြီးက ဟိုတုန်းကထက်ပင် ကျွန်မအပေါ် အုပ်မိုးနေသယောင် ခံစားရသည်။
သူ ဤရထားနှင့် ပြန်မည်ဆိုလျှင် သူ့လည်း နံနက်တစ်နာရီအထိ ရထားစောင့်ရတော့မှာပေါ့။ ကျွန်မသူ့ကို စာနာစွာ
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့ သူက ကျွန်မကို ငဲ့ကြည့်ပြုံးနေ၏။ သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း(၂၀)က
ကျွန်မကိုကြည့်ခဲ့သည့် မျက်လုံးမျိုးအားတိုင်းဖြစ်၏။

နဲ့ အခု ဘာအလုပ်လုပ်နေသလဲ။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခု စပ်တူဖွင့်ထားတယ်။

သူက လေတစ်ချက်ချန်လိုက်သည်။

တယ်ဟုတ်ပါလား။ တွက်ခြေရော ကိုက်ရဲ့လား။

ကျွန်မသူ့ကို ခေ့ခေ့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

နဲ့နုမေတို့က မပိုင်ရင် ဘာမှ မလုပ်ပူးလေ

သူက သဘောကျစွာ ရယ်မောလေသည်။

ခါနဲ့ ကိုမြင့်ဆွေရော ဘာလုပ်နေလဲ

သူက ချက်ချင်းမပြေသေးဘဲ ပြုံးနေ၏။ ဘူတာ ဆင်ဝင်ဘက်ထွက်မိတော့မှ ကျွန်မကို ငဲ့ကြည့်ပြီး
ညင်သာစွာခေါင်းရမ်းရင်းပြောပါသည်။

ကိုယ့်အလုပ်ကို နှစ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်က ဝင်ငွေမကောင်းဘူးနဲ့ရဲ့

ကျွန်မသည် သူ့အပြောကြောင့်ပင် ခိတ်ဝင်စားလာကာ မျက်မှောင်ကြုတ်မိ၏။

ခိတ်ဝင်စားတယ် ဘာအလုပ်လဲ။

သူက တစ်ချက်ရယ်ပြန်သည်။

တက္ကဆီ အငှားကားထောင်သလို ဆင်အငှားလိုက်စားတဲ့အလုပ်

ဆင်..ဟုတ်လား။

ကျွန်မ တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်ကို သူက သဘောကျ၍ မဆုံးနိုင်အောင်ရှိသည်။

ကိုမြင့်ဆွေမှာ ဆင်ရှိတယ်ပေါ့။

အင်းလေ...။

တယ်နှစ်ကောင်ရှိလဲဟင်..။

နှစ်ကောင်၊ တစ်ကောင်က နည်းနည်းငယ်သေးတယ်။

ကျွန်မ သူ့မျက်နှာကို ခူးစိုက်ကြည့်မိ၏။

ဟား.. ဒါများ ဝင်ငွေမကောင်းဘူးပြောရသေးလား။ ဆင်တစ်ကောင်ကို ကာလပေါက်ဈေး တစ်ဆယ်လောက်ရှိတာ။ နှစ်ကောင်ဆိုတော့။

ကျွန်မစကားမဆုံးမီ သူ့မျက်စုံးပင့်ပြု၏။

နုက အလာကြီးပဲ၊ ဆင်အကြောင်းသိလို့ပါလား။ ကေန္တ နဲ့ရဲ့ကုမ္ပဏီက သစ်ကုမ္ပဏီဖြစ်ရမယ်။

ကျွန်မနှင့် ပတ်သက်သမျှ သူ့ခန့်မှန်းချက်များ အမြဲမှားယွင်းလေ့ရှိသလို သည်တစ်ခါလည်း သူ့မှားသွားပါသည်။

ဟင့်အင်း.. ပဲအမျိုးမျိုးနဲ့ နှမ်း

ထို့နောက် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောရင်း ဟိုတုန်းကလို ပြန်လည်ရင်းနှီးသွားကြသည်။

ဒါနဲ့ ကိုမြင့်ဆွ တစ်ယောက်တည်းလား။

တစ်ယောက်တည်းပဲ။

အခု ရထားမဝင်သေးဘူးဆိုတာ အတိအကျသိရပြီဆိုတော့ အခုကျန်နေတဲ့ ခုနှစ်နာရီလောက်အချိန်တွေ ရှင်ဘယ်လိုဖြုန်းမှာလဲ

သူ ကျွန်မကို ခူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဘူတာမှာ ပုဆိုးတစ်ထည်ဖြန့်ခင်းပြီး အိပ်စောင့်လိုက်မှာပေါ့ နဲ့ရဲ့။

ကျွန်မ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိသည်။

ကြည့်၊ ပစ်ခတ်ခတ်နေတာတော့ အကျင့်က မပျောက်သေးပဲကိုး။ ခြင်က ကိုက်နဲ့ ကိုမြင့်ဆွနဲ့ပဲ။

ရန်ကုန်က ခြင်လောက်တော့ ကိုယ်မဖြုန်ပါဘူး။ ကိုက်မှန်းတောင်မသိရဘူး။ ကိုယ်တို့ဆီက ခြင်တွေ မှတ်တွေကိုမြင်ရင် နဲ့ ပျားတောင်ပျားသွားနိုင်တယ်။

နေပါဦး၊ ခုရှင် တယ်မှာနေတာလဲ။ မန္တလေးမှာလား။

မဟုတ်ဘူး။ သံတောင်နားမှာပဲဆိုပါတော့။

တယ်က သံတောင်လဲ။

ကျွန်မ ခပ်ခပ်စုစုမေးတော့ သူ့ပြုံးသည်။

လိပ်ကျနားကပေါ့

သူပြောသည့်နေရာတွေကို ကျွန်မမသိပါ။

ဘာဘဲ လိပ်ကျ

လိပ်ကျဆိုတာ ပြင်ဦးလွင်နားက ရွာကြီးပဲဆိုပါတော့နုရယ် ၊ နုသိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သံတောင်ဆိုတာ ရွာသေးသေးကလေး၊ ကိုယ်နေတာ အဲဒီသံတောင်နဲ့ သုံးလေးမိုင်ဝေးတဲ့နေရာလေး။

ကျွန်မသည် သူ့မျက်ဝန်းထဲက အေးစက်တည်ငြိမ်မှုကို ပြန်လည်မှတ်မိသွား၏။

ကျွန်မနားလည်ပြီ၊ ဒါလောက်ခေါင်တဲ့တောမှာ ရှင်လာလို့သွားနေသလဲဆိုတာ မမေးတော့ပါဘူး။

ထို့နောက် အနားမှာ ရှုတ်ရှုတ်ခတ်ခတ် ဝင်ထွက်သွားလာနေကြသော လူများကို ရှောင်တိမ်းပေးရင်း ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။

အတော်ပဲ ကိုဖြင့်ဆွေ။ ရှင်ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ညစာလိုက်စားပေါ့။ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြရအောင်။ ည တစ်နာရီမှာ ကျွန်မယောက်ျားက သားတွေကို လာကြိုရင်း ရှင်ကို ဘူတာလိုက်ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်။

သူ ငြင်းတော့မည့်ပုံစံဖြင့် တွန့်ဆုတ်သွားခိုက် ကျွန်မက ကမန်းကတန်းလှည့်ထွက်လိုက်သည်။

လာ.. ကျွန်မယောက်ျားကို ရှင်တစ်ခါမှ မတွေ့ရသေးဘူး။ သူ့ကို ရှင် သဘောကျမှာပါ။ သူက တော်တော်သိမ်မွေ့တယ်။ သဘောလည်းကောင်းတယ်။

ကားရပ်ထားရာသို့ ကျွန်မတို့လျှောက်လာခဲ့စဉ် ညနေခင်းသည် လျှင်မြန်စွာ မှောင်လာတော့သည်။

(၂)

သူနှင့် ကျွန်မချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြသည်မှာ တော်တော်အံ့ဩစရာကောင်းသော မှားယွင်းမှုတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ခရီးဆုံး ပန်းတိုင်ချင်း မတူညီကြ။ ဘဝတန်ဖိုးချင်း မတူညီကြ။ လောက အမြင်ချင်းမတူညီကြပေ။

ကျွန်မဘဝ၏ တန်ဖိုးသည် စားဝတ်နေရေးအဆင့်အတန်း မြင့်မားသောမြို့ပြယဉ်ကျေးမှုဖြစ်ပြီး သူ၏ဘဝတန်ဖိုးကအေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ လူနေမှု နိမ့်ကျသော တောနယ်၏ အရိုင်းသက်သက်အလှပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက လူ့လောကမှာ အလယ်အလတ်ဟူသော အဆင့်ထက်ပင် ထိုးဖောက် ကျော်ဖြတ်ကာ အမြင့် ဆုံးဟူသော ပညာ၊ သို့မဟုတ် ဂုဏ်သိက်ခါ၊ သို့မဟုတ် ငွေကြေး ပိုင်ဆိုင်မှုကို လိုချင် တပ်မက်သူ။ သူကတော့ လူသူအရောက်နည်းလှသော တောတောင်ရေမြေမှာ နေထိုင် ချီသဘာဝ နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုကို လိုချင်တပ်မက်သူ။ ကျွန်မက လူသား၏အံ့မခန်း ထူးချွန်လှသော စက်ကိရိယာ တီထွင်မှုများ၊ ပန်တီး ပြုပြင်မှုများကို လေးစားမြတ်နိုးသူ။ သူကတော့ သဘာဝ၏ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲမှု၊ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ဆန်းကြယ်မှုများကို လေးစားမြတ်နိုးသူ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ဂှားပါးသစ်ပင် အပေါ် ထားသည့်သဘောထားနှင့် အဖိုးတန် ကားတစ်စီး အပေါ် ထားသည့် သဘောထားကအစ ကွဲပြားခြားနားကြသည်။

သူတွယ်တာသည် နှစ်တစ်ရာ၊ နှစ်နှစ်ရာ သက်တမ်းရှိသည်။ သစ်မာပင်များ၏ တန်ဖိုးကို စာအုပ်စင်၊ မီရို၊ စားပွဲ စသည်အသုံး အဆောင် များအဖြစ်ထက် ပို ချီကျွန်မ မမြင်မိသလို သူကလည်း ကျွန်မသဘောကျသည်။ ကားတစ်စီးကို မြင်တိုင်း ကျွန်းပင်ကြီး များကိုသာ နှမြောတမ်းတတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ရေငုပ်သင်္ဘောတစ်စီးအကြောင်း စကားစပ်မိလျှင်ပင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်၏ ဦးတည်ချက်တွေက အမြဲ ပြောင်းပြန်။ ကျွန်မက ရေငုပ်သင်္ဘော တီထွင်သူ၏ ပညာရပ်၊ စက်ကိရိယာပိုင်း အောင်မြင်မှု၊ လူသားတို့၏ အဖိုးထိုက်တန်လှသော ဦးနှောက်များဆီသို့ စကားလမ်းကြောင်း ဦးတည်ဆဲမှာ သူက သမုန်ရောအောက်ခြေက တောင်စဉ်တောင်တန်းများအကြောင်း၊ သမုန်ရောရေစီးကြောင်း များ အကြောင်း ၊ ဂှားပါး ရေသတ်တဝါများ အကြောင်း စကားလွှဲယူသွားတတ်သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက် ရှည်များတွင် သူက ကျွန်မ အနီးမှာ ၊ ကျွန်မရှိရာ ဒေသမှာ နေထိုင်ပို့ထက် မြန်မာနိုင်ငံအစွန်အဖျား ဒေသများသို့ သွားရောက် လည်ပတ်ပို့သာ စိတ်ဝင်စားသည်။ ကျွန်မက တောကျွန်မ ၏ အနီးမှာ သူမရှိသည်အခါ စာအုပ်ပေါင်းများစွာပတ်၊ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်များကို ကားလဲတိုင်းလိုလို ကြည့်ပြန်ကာ အချိန်ဖြုန်းရတတ်သည်။ ကျောင်းပြန် ပွင့် ချီနေ့စဉ် တွေ့မြင်ကြသည်။ အခါ ကျွန်မက ကျွန်မ ပတ်ခဲ့ရသော စာအုပ်များ၊ ကြည့်ခဲ့ရသော ရုပ်ရှင်များအကြောင်း

သူ့ကို ပြန်လည် ပြောပြပြီး သူကတော့ သူ့ရောက်ခဲ့သည်။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲပြီး လူသူအရောက်အပေါက် နည်းလှသော တောင်တန်းဒေသများအကြောင်း၊ အုပ်ဆိုင်နက်ရှိုင်းသော သစ်တောကြီးများအကြောင်း၊ ပင်လယ်ပြင်နှင့် ကျွန်းများ အကြောင်းကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပြောပြတတ်လေသည်။

သူသည် ငွေရှာဖွေ၊ ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ နည်းနည်းမျှ စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်။ ကျွန်မမိဘက ကျွန်မကို ပေးအပ်နိုင်သည်လူနေမှုအဆင့်အတန်းထက် မနိမ့်ကျအောင် ကျွန်မကို တင့်တင့် တယ်တယ် လက်ထပ်ယူဖို့ ဆိုတာကိုလည်း မစဉ်းစားပေ။ သူ့စိတ်ဝင်စားသော တောတောင်ရေမြေကို စိတ်မဝင်စား ခဲ့သည်။ ကျွန်မအား သူ့အားမလိုအားမရ ပြစ်ရသလို ကျွန်မတန်ဖိုးထားသည်။ ဂုဏ်သိက်ခါရှိပြီ။ အဆင့်မြင့်မြင့် စီးပွားရေး အမြင်ကို စိတ်မဝင်စား တန်ဖိုးမထားသည်။ သူ့အပေါ်လည်း ကျွန်မနည်းနည်းမှ မကျေနပ်နိုင်ခဲ့ပါ။

' နုက အစားထိုးလို့မရနိုင်တဲ့ သဘာဝရတနာတွေအပေါ်မှာ နည်းနည်းမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ ကိုး 'ဟု သူက ခွပ်ခွဲတတ်သေး၏။

' မောင်ပဲ အဲဒီ ရတနာတွေကို ပက်ပြီး နေပေတော့၊ နုတော့ ကိုယ်ဘဝတိုးတက်မြင့်မားဖို့ပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ လူသားရဲ့ ခွမ်းအားက သဘာဝ ခွမ်းအားထက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်ဆိုတာ မောင်တစ်နေ့ သိလာလိမ့်မယ် '

သို့သော် ကျွန်မတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်အလွန် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်ကောက်မှုဇာတ်ကို တစ်ရက်ထက် ပိုပြီး တယ်တန်းကမျှ သူ့မစိန်ခဲသလို ကျွန်မက လည်း သူ့ဒေါသကို တစ်နာရီထက် ပို ချစ်မြတ်နိုးနိုင်ဖို့ တယ်တန်းကမျှ ခွန်အားမရှိ ခဲ့သောကြောင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် အမြဲလိုလို တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် သူ့ထက်ငါ အလျော့ပေးဖို့ စဉ်းစားခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့နှင့်ကျွန်မ တယ်တော့မှ မကွဲကွာနိုင်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်စိတ်ချခဲ့သည်။ ဘဝ၏ တန်ဖိုးနှင့် ရောင့်ရဲကျေနပ်မှု၊ အယူအဆ မတူညီသည်။ ချစ်သူ ဘဝကို အချစ်မြဲ ခိုင်မြဲစွာ ပေါင်းစပ်ဖို့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လုံးအမှန်တကယ် ကြိုးစား ခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော်နောက်ဆုံး တော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မုန်းတီးမှု၊ မနှစ်သက်မှုများ မရှိဘဲ သွေးအေးစွာ ကွဲကွာ ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တယ်လို့ ကွဲကွာ ခဲ့ရပါလိမ့်။ အကြောင်းရင်း ကို ရှာဖွေစဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ရေရေရာရာမရှိ။ ကျောင်းပြီး သွားသောအခါ ကျွန်မသည် ကျွန်မ ပျော်ရွှင်နှစ်သက်သော စီးပွားရေးနယ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ သူက ကျွန်မ၏ မြတ်နိုးစုံမက်မှုကို လျစ်လျူရှုကာ သူ့စိတ်ဝင်စားသည်။ ဒေသများသို့ မကြာခဏ ရက်ရှည်လများ သွားရောက် အလုပ်လုပ်ကိုင်ရင်းဖြင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကြားက ပူဇွေးသည်။ အချစ်သည် အေးခဲသွားလေသည်။ သူ့နှင့်ကျွန်မသည် မြန်းခနဲ ဝေးကွာ သွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ တရွေ့ရွေ့နှင့် တစ်စတစ်စ ဝေးကွာ သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်အထိ သူက အလျင် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သလား၊ ကျွန်မက အလျင် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ သလား၊ ကျွန်မမသိ၊ အမှန်ကတော့ သူ အိမ်ထောင် ကျမကျ ပင် ကျွန်မ မသိ ပါ။ သူ့လက်ထပ်ပြီးပြီ ဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ဆန်ကျင်ဘက်လိင် မိန်းမ၏ နူးညံ့စွာ ကြင်နာလိုက်လျော့မှု မပါဝင်ဘဲ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် သူ့ဘဝကို ပျော်ရွှင်အားရနိုင်လိမ့် မည်မဟုတ်။ သိပ်ကို သေချာသည်။ သဘာဝ နိယာမများကို မဆန်ကျင် တတ်သော ပြစ်ရာဘဝတွင် ရှိသမျှ ငွေကြေးနေနှင့် ရောင့်ရဲ တတ်သော သူ့အတွက် မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ပြုရန် ပို ချစ်ပင်သေချာနေပါသည်။

(၃)

ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် သူ့ကို အစပထမတွင် ကျွန်မနှင့် အတူပါလာသော ဧည့်သည် တစ်ယောက်ကို ကြိုဆို လိုက်လျော မှုမျိုးဖြင့်သာ ဆက်ဆံခဲ့သော်လည်း သူ့၏ အရပ်ဒေသနှင့်အလုပ် အကိုင်ကို တစ်စွန်းတစ်စ သိရသောအခါ တော်တော် စိတ်ဝင်စား သွားသည်။ ကျွန်မတို့ ညစာထမင်းစိုင်းသည် ခဏအတွင်း : ရယ်မောသံများဖြင့် နွေးထွေးသွားတော့သည်။

' ကျွန်တော်လဲ Wildlife ကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်။ တစ်နှစ်တစ်ခေါက် လောက်တော့ အဲဒီ ဘဝမျိုးမှာ နေချင်တယ်ဗျာ '

ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် တကယ်ပင် စိတ်အားထက်သန်သော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို အလေးအနက် ပြော၏။ ကျွန်မ မယုံပါ။ ဆယ်ဂရုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် ပေါင်းသင်းလာခဲ့သော ကျွန်မယောက်ျားဘာကိုစိတ်ဝင်စားတတ်သည် ဆိုတာတော့ ကျွန်မ သိပြီးသားပါ။

'ကျွန်တော့်ဆီ လာလည်ပေါ့ကို ကျော်နိုင်၊ ကျွန်တော့် နေရာက ပြင်ဦးလွင် နဲ့အရင် ပြင်စာနဲ့ ပိုနီးတယ်၊ သံတောင် အထိ သွားရလာရ လွယ်ကူပါတယ်၊ သံတောင် ကျော်ရင်တော့ တောက နက်သွားပြီ၊ ခင်ဗျား လာမယ်ရက်ကို ကြိုပြောထား၊ ရွာက လူတွေကို ကျွန်တော့်ဆီ လိုက်ပို့ဖို့ မှာထားရအောင်လို့'

ကျွန်မကတော့ ထမင်းကိုသာ ငြိမ်သက်စွာ စားရင်း အရင်နဲ့ ဘယ်လောက်တောင် ခြားနားခဲ့ပြီလဲ ဟု တွေးနေမိသည်။

လွန်ခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ က ကျွန်မသိခဲ့ဖူးသော ကိုမြင့်ဆွေမှ မဟုတ်တော့ဘဲ။ ကျွန်မသိသည် ကိုမြင့်ဆွေသည် ထမင်းကို ဇွန်းခက်ရင်းဖြင့် သေသပ်စွာ စားတတ်သည်။ ထမင်းတစ်ပန်းကန်ထက် ပို၍ စားကျင့်မရှိ။ ဟင်းကိုလည်း တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်းသာ စားတတ်သည်။ ယခု ကိုမြင့်ဆွေကတော့ ဟင်းအများအပြားဖြင့် ထမင်းကို သုံးပန်းကန်ပြား မောက်မောက်ကုန်အောင် စားခဲ့၏။ ဇွန်းခက်ရင်းကိုလည်း ကိုင်ကျင့် သိပ်မရှိတော့ဘူးဟု ကျွန်မထင်သည်။ ဇွန်းခက်ရင်းကိုထားသော သူ့လက်များသည်လည်း တက်သိုလ်ကျောင်းသားဘဝတုန်းကလို ရှည်သွယ် မနေတော့ဘဲ လက်ဆစ်ကြီးမားပြီး တုတ်ခိုင်လာသည်။ လက်ချောင်းများ၏ အရင်းနေရာတို့တွင် လက်ပဝါးမှာ အသားမာတက်နေပြီ။

' ဘယ်နှယ်လဲ နု.....ကိုယ်တို့ တစ်ခါလောက် သွားလည် ကြမလား'

ကိုမြင့်ဆွေ ဆိုသူသည် မိမိနီး၏ ဟိုတုန်းက ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ ဖူးသည် ဆိုတာ သိပါလျက်နှင့် ဘာသဘောဖြင့် ပြောလိုက်တာလဲဟု ကျွန်မ စဉ်းစားမရပါ။

' ကိုနိုင်သွားပေါ့၊ နုတော့စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ နောက်ပြီး နုက လျှပ်စစ်မီး မရှိတဲ့ဒေသမျိုးမှာ တစ်ရက်တောင်မနေချင်ဘူး'

ကျွန်မရယ်မော ၍ငြင်းရပါသည်။ သူက ကျွန်မတို့ မီးပိုတ်ဝန်းကျင်မှ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများကို ဝေ့ဝဲကြည့်ကာ ပြီးသည်။ သူ့အပြုံးကတော့ ဟိုးလွန်ခဲ့သည် နှစ်များစွာကလိုပင် ကျွန်မကို လက်လျှော့သော၊ အရှုံးပေးသော အပြုံးဖြစ်၏။

' ခင်ဗျားတို့ဆီက အသားငါး ပေါ့ရဲ့လား'

' အသား အနု ရှိတာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ မစားဖူးတဲ့ အသားတွေတောင်ရှိတယ်။ တောနက်တော့ သားကောင်တွေ ပေါတာကိုး၊ စမ်းချောင်းတွေမှာလဲ ငါး ပုစွန် ရတတ်ပါတယ်'

' ခင်ဗျားအဖဲတော့ လိုက်ဖူး မှာပေါ့နော်'

ကိုနိုင်က စိတ်ဝင်စားစွာ မေးတော့ ကျွန်မ ပြုံးမိသည်။ ကိုနိုင်ကသူများ အဖဲလိုက်တာကိုသာ အားကျတတ်တာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကဖြင့် လှော်ကားက ဆတ်ကြီးတွေ အနားတောင် ကပ်ရဲတာ မဟုတ်။

' ဟိုတုန်းကတော့ အဖဲ လိုက်ဖူးပါတယ်၊ ဒါတောင်အပျော်တော့ မလိုက်ခဲ့ဖူးဘူးဗျ၊ စားစရာ ပြတ်လတ်တဲ့အခါ မျိုး၊ မြို့ရွာ နဲ့လဲ အဆက်ပြတ်နေတဲ့ အခါမျိုးမှာ ဟင်းအတွက် လိုက်ဖူးတယ်'

' ရသလား'

သူကပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

' ရတာပေါ့ဗျာ၊ တောဝက်နှစ်ကောင် ရဖူးတယ်၊ ပြောင်တစ်ကောင်ရဖူးတယ်၊ အများအားဖြင့်တော့ ချေနဲ့ဆတ်ပေါ့'

သူ့လက်တွေ့ ကြမ်းတမ်းနေတာ ကျွန်မ မအံ့သြတော့ပါ။ သူ့မှာ တကယ်ပုဆိုးကြီး တစ်ကောင်၏ တည် ငြိမ် မှုမျိုး ရှိအောင် သူ့သတ်တဝါတယ်နှစ်ကောင်ကို သတ်ပြတ်ခဲ့ပြီလဲ။

' ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ အံ့သြမလား မသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ က ဇရစ်တို့ မှီတို့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကိုပဲ အများဆုံးစားဖြစ်ကြတာပါ။'

' ခင်ဗျားတို့ အမဲလိုက်အုပ်စုမှာ လူဘယ်နှစ်ယောက်ပါ သလဲ'

သူက ကိုနိုင်ကို နူးစိုက်ခွာကြည့်၍ ခေါင်းယမ်း၏။

' မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်မှာ အုပ်စုမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ ၊ ကျွန်တော် နေတဲ့နေရာ တွေက ရွာနဲ့ ဝေးတယ်ဗျ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်အရင်က အမဲလိုက်တဲ့ အရသာကို နှစ်သက်ခဲ့ဖူးတာ ဝန်ခံပါတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော်က လိုက်ရသတ်ရတာထက် သူတို့ ရဲ့ ဘဝကို စောင့်ကြည့်ရတာကို ပိုပြီး စိတ်အားထက်သန်လာတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့က မြို့ပေါ်မှာ နေလို့ သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သိနေတယ်၊ တောထဲမှာ တိရစ္ဆာန်တွေလဲ ရှားကုန်ပြီဗျ၊ ကမ္ဘာ့ ဈေးကွက်မှာ Wildlife ဈေးကောင်းရတာကိုး၊ အခုတော့ ကိုယ့်ကို ရန်မူတဲ့သားကောင်မျိုးနဲ့မှ တွေ့မှပဲ ကိုယ်အသက်ကို လုပို့ အတွက် မလွဲမရှောင်သာ ကျွန်တော် သတ်တော့တယ်ဗျ၊ တစ်ခါတစ်ခါ သားကြီးကို အပော်ခေါ်ပါတယ်'

' သားဟုတ်လား'

သူ့မှာ သားသမီး ရှိနေနိုင်သည်ကို ကျွန်မ ကြိုတင်တွေးမိပြီးဖြစ် ပါလျက် တကယ်တမ်းကြားရတော့ ကျွန်မ နေသား မကျခွာပင် အံ့သြသွားသေး၏။

' ကိုယ်မှာ သားသုံးယောက်ရှိတယ် နဲ့ရဲ့'

ထိုသားသုံးယောက်၏ မိခင်သည် ဘယ်လို မိန်းမမျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်။

' ခင်ဗျား အမျိုးသမီးက ဘာလုပ်တာလဲ'

ကျွန်မသိချင်သော မေးခွန်းကို ကိုနိုင်က မေးလိုက်၏။

' မိသားစု ဝင်ငွေအတွက်တော့ သူ့ဘာမှ မလုပ်ဘူး ဆိုပါတော့ဗျာ၊ အတန်းပညာလဲ မတတ်ရှာပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်သူက သိပ်အံ့သြဖို့ ကောင်းတဲ့မိန်းမဗျ၊ ဆင်တွေနဲ့ သူနဲ့ ပိုရင်းနီးတယ်။ ကျွန်တော် ရလာတဲ့ အမဲကို အကောင်လိုက် သားရေမပျက် အောင် သူပျက်ပေးနေကျပဲ'

ကျွန်မအနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်ကို သူ မရိပ်မိအောင် ထမင်း ပန်းကန် များကို ခုသိမ်း ရန် ပြင်ဆင်လိုက်မိသည်။ တောထဲသွားနေမှတော့ တောကမိန်းမပဲရမ္မာပေါ့လေ၊ မထူးဆန်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လှများလှသလား မသိ။

' သူက လှ ရဲ့လား ကိုမြင့်ဆွေ'

မနေနိုင် မထိုင်နိုင် လွှတ်ခနဲ မေးမိတော့ သူဖြိုး ပါသည်။ သူ့မျက်လုံးများထူးခြားစွာ တောက်ပလျက် ရှိသည်။

' တောသူဆိုတော့ ငယ်ငယ်က လှ ခဲ့ဖူးရင်တောင် အခုအချိန်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိရမယ်၊ အလှ တွေ ဘယ်ကျန်နိုင်တော့မလဲ နဲ့ရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဘဝ အားမာန်နဲ့ သူ့ကျွမ်းကျင်မှုကို အလှလို့ ပြောနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ သူ တော်တော်လှပါတယ်။'

ထို့နောက် သူက ကျွန်မယောက်ျားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

'သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ကျွန်တော် မိန်းမရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုကတော့ သစ်တောနဲ့ ဆင်ပဲ။ သူ့အပေက ဟိုထုန်းက ဆင်ဦးစီးပေါ့။ နောက်ပြီး ဆင်တွေကို လေ့ကျင့်ပေးတဲ့ အလုပ်မှာ တော်တော်နာမည်ကြီးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်မိန်းမက ကျွန်တော်ကို တောရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အများကြီး သင်ပေးခဲ့တယ်။ သူက ကျွန်တော်ထက် ၅ နှစ် အသက်ကြီးတယ်'

ဒါဆို ကိုနိုင်နဲ့ ရွယ်တူ ပဲပေါ့။ ဟင်းပန်းကန်များကို သိမ်းရင်းမသိမသာ ကျွန်မပြုံးမိ၏။ သူတို့ တယ်လို့များ တွေ့ဆုံ ခဲ့ကြပါလိမ့်။ ကျွန်မနှင့် ကိုနိုင်ကတော့ လိုင်းတူသော စီးပွားပတ်ချင်းဆိုတော့ ဆန်းကြယ်သော တွေ့ဆုံမှု မဟုတ်။

ည ကိုးနာရီတွင် ကျွန်မတူတာသို့ ဖုန်းဆက်ကြည့် မိပြန်သည်။

'ကိုမြင့်ဆွေရေ...ရှင်ရထားက အခုထိ ပျဉ်းမနား တောင် ဝင်မလာသေးဘူးတဲ့၊ နောက် ခုနစ်နာရီနဲ့ ထည့်ပေါင်းကြည့် ရင် ရန်ကုန်ကို သူ့အစောဆုံးဝင်နိုင် မယ် အချိန်က မနက် လေးနာရီပဲ၊ ဒီတော့ ရှင်ဒီမှာ အိပ်ရမယ် သဘောပဲ'

သားကြီးအခန်းမှာ ဧည့်သည်အတွက် နေရာ လုပ်ပေးလိုက်ပါနု

သို့သော် ကျွန်မတို့ သုံးယောက်သည် တယ်သူမှ ကိုယ်အိပ်ရာကိုယ် မသွားဖြစ်ကြတဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ စကားဝိုင်း ပွဲ ပြောနေခဲ့ကြသည်။

'ဒါနဲ့ ရှင် တောမှာ ပျော်ရဲ့လား ကိုမြင့်ဆွေ'

ကျွန်မ မေးခွန်းသည် ဖြေဆိုရန် ခက်ခဲသော မေးခွန်းမဟုတ်ပါ။ မည်သူမဆို ပျော်တယ်၊ မပျော်ဘူး ယေဘုယျ ခံစားချက်ကို လျှပ်တစ်ပြက် ပြောနိုင်ကြပါသည်။ သို့သော် သူကတော့ ရှိစင်းသော မေးခွန်းကလေးကိုပင် နှိုက်နဲစွာ ခဉ်းစား ရပုံမျိုးဖြင့် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

(၄)

'သစ်တောဆိုတာ ဘက်မှာအပ် ထားတဲ့ ငွေရင်းငွေနှီး လိုပဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လည်းသိသားပဲ။ ကျွန်တော်တို့စားရမှာက ငွေတိုးမျှ။ အမြတ်အစွန်းနှစ်တိုးကိုစားရမှာ၊ အရင်းကို စားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် တယ်လောက်စိတ်ဆင်း ရဲပို့ ကောင်းသလဲ။ အခု အဲဒီ ငွေရင်းတွေ တော်တော်ကို လျော့နေပြီ။ ခင်ဗျားတို့က မြို့မှာ လဲနေတယ်။ သစ်ထုတ်လုပ်ငန်းနဲ့လဲ ဝေးတယ်ဆိုတော့ သစ်တော တယ်လောက် ရှိခဲ့တယ်၊ တယ်လောက် ပြုန်းကုန်တယ်၊ တော ကွက် ဧရိယာ တယ်လောက်ကျန်တယ်ဆိုတာ သိကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က သိနေတယ်၊ မြင်နေတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့ ပျော်ပါတယ်လို့ တယ်လို့လုပ်ပြီး ဖြေနိုင်ပါ့မလဲ။'

'သစ်တောအားလုံးလိုလို ကျွန်တော် ဧရာဝတီပွားပါတယ်၊ ကျွန်တော်က သစ်ပင်တွေကို ချစ်တယ်၊ ကျွန်တော့ မိန်းမကလဲ သစ်ပင်တွေကို ချစ်တယ်၊ သစ်မာတွေ၊ ဝါးတွေ ကို ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် အိမ်ဆောက်ဖို့၊ လှေ ထွင်း ဖို့ ခုတ်ခဲဖူး ပါတယ်၊ ကြိုးဝိုင်းပြင် တောနက်တွေထဲ မှာ ရက်တော်တော်ကြာအောင်လဲ သွားခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ က အပင်ကို ကျွန်တော်တို့အတွက် ရွေးတာ ထက် သစ်တောရဲ့ အသက်ရှည်မှု အတွက် ရွေးခဲ့ တာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်သမျှ တောတွေကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်၊ အပင်ရဲ့ အသက်ကို တွက် တတ်အောင် ၊ တောရဲ့အသက်ကို တွက်တတ်အောင် ၊ နောက်ပြီး သစ်ပင်လုံးနည်း၊ မျိုးဆက်နည်းတွေအားလုံး ကျွန်တော် မိန်းမက ကျွန်တော်ကို သင်ပေးခဲ့တာ'

သူသည် ကပ်တပေါ်မှာ အလွန်ရှားပါး တန်ဖိုးကြီး သော ရတနာတစ်ခု အကြောင်း ပြောနေသလို မျက်လုံးများ အရည်လဲ ကာ တောက်ပနေ၏။ သူ့မိန်းမ အပေါ် ထားအပ်သည် တန်ဖိုး လား ၊ သစ်တော အပေါ် ထားအပ်သည် တန်ဖိုး လား၊ သူ့သာလျှင် သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

တောတစ်တောကို မျိုးဆက်ပို့၊ မြေဩဇာ အနေအထား ကို သိရမယ်၊ မြေဩဇာ အနေအထား ကို နှိုင်းယှဉ်သိပို့၊ သစ်ပင် တစ်ခုချင်းရဲ့ အမြင့်၊ သစ်တောတစ်ခုလုံးရဲ့ အမြင့်ကို တွက်တတ်ရမယ်၊ တကယ်တော့ သဘာဝဟာ သိပ်စိတ်ဝင်စားပို့၊ ကောင်း ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လူသား တွေ ပြန်ပန်တီး ပို့၊ မပြန်နိုင် လောက်အောင် လျှို့ဝှက် နက်နဲတယ်၊ ကမ်ဘာရဲ့ အသက်ပေါ်မှာ မူတည်ပြီး'

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကွဲကွာ ခဲ့ကြသည်မှာ မှန်ကန်သော အဆုံးသတ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ယခုတော့ ကျွန်မ သိလိုက်ပါပြီ။ ကျွန်မသည် ကျွန်မနှင့်ထပ်တူ တွေးခေါ် ယုံကြည် သော ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူခဲ့၊ မိပြီး ၊ သူကလည်း သူနှင့် ထပ်တူ တွေးခေါ်ယုံကြည် သော မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ပေါင်းသင်း ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက အလျင် လက်ထပ်ခဲ့လေသလား ၊ ကျွန်မက အလျင် လက်ထပ်ခဲ့မိသလား ဆိုတာက တော့ သူ့ထံမှ ကျွန်မ သိချင်သမျှ အခြား အရာတို့ ထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စား ဖွယ် ကောင်း သော အချက် ဖြစ်နေသည်။ သို့၊ သော် မမေး အပ်ဘူးလား မသိ၊ သို့၊ မဟုတ် သူ့ စကား အစအနထဲမှ ကောက်ယူ နိုင်မည်လား မသိ။

'ကျွန်တော် နေတဲ့ နေရာကလေး က ပင်လယ်ရေပြင် အထက် ပေသုံးထောင်လေး ရာကျော် မြင့်တယ်ဗျ။ မြေပြန့် မှာ မဟုတ်ဘူး။ တောင်စောင်း မှာ ၊ တောင်ကလဲ ကျောက်လွှာ မြေပဲ၊ ချောက်ကမ်းပါးယံကြီး ရဲ့ အစွန်း ၊ ကွက်လပ်ရေယာ တော်တော် ကျယ်တဲ့ မြေနေရာကလေး ရှိတယ်၊ အဲဒီ နေရာကလေး ကို ရွေးပြီး သစ်လုံးအိမ် ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ကလေး ဆောက် ထားတယ်။ ဒုဠ ဝတီမြစ်ကို ကျွန်တော် အောက်ဘက်မှာ မြင်ရတယ်။ အပေါ်ဘက်တောင်စောင်း မှာတော့ ပေရှစ်ဆယ် ကိုးဆယ် မြင့်တဲ့ သစ်မာ ပင်ကြီး တွေပေါ့၊ အောက်ဘက် ချောက်ကမ်းပါး ရဲ့ တစ်ပက် စွန်းက သစ်တော အနိမ့်တွေ ၊ အဝေးမှာ မြူဓမ္မ နေတဲ့ မြစ်ကြောင်း ၊ အထက်တည်တည် မှာတော့ တိမ်တွေ ပေါ့ဗျာ ၊ တစ်ခါတစ်ခါ တိမ်တွေက ကျွန် တော် အိမ် ထဲ အထိ ဝင်လာတတ်တယ်၊ သဘာဝ အားဖြင့် တော့ သိပ်စိတ်ချမ်းသာ ရတဲ့ နေရာ ကလေးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါ တစ်ခါ ကျွန်တော် မပျော်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား ယုံမလား ၊ လောကမှာ သစ်တောရဲ့ ခုတ်ပတ် ဆိုတာ တောင် ထည်၊ မစဉ်းစား တဲ့လူ တွေ တော်တော် များ တယ်ဗျ'

သူသည် ထိုလမ်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ် ခဲ့သော လမ်းတွင် စိတ်မသက်သာ စရာ ရှာဖွေ တွေ့လာသော အခါ လူသည် အကြောင်း မဲ့ ဒေါသကြီး တတ်၊ ရိုင်းခိုင်း တတ်သည်။ သူ့ယခင် ကထက် ရိုင်းခိုင်း ခက်ထန် နေခြင်း မှာ သူ့ချစ်သော တောကြောင့် မဟုတ်ဘဲ တောကို ပျက်ဆီး သူများကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ပထမတန်းစား သဘာဝ အရိုင်း သက်ရင့် သစ်ပင် တစ်ပင် ရဲ့ တန်ဖိုး အတိုင်း လိုချင် ရင် မျိုးဆက် တဲ့ သစ်ပင်ကို တကယ် သဘာဝ က ပေးတဲ့ အနေအထား အတိုင်းပေးထား ရမှာ ပေါ့၊ အခုတော့ မျိုးဆက် ပို့တောင် မစဉ်းစား ဘဲ တောတစ်ခုလုံး ပြောင်အောင် ရှင်း ကြတာ ပဲဗျ၊ ပိလစ်ပီး (နံ) ဆိုရင် ဘယ်လောက် သစ်တော ကောင်း လိုက်သလဲ ၊ ခင်ဗျား တို့ လဲ သိမှာ ပါ ကိုကျော်နိုင် ၊ ဖာဒီနန် မားကို့စ် နဲ့ သူ့ ဆွေမျိုး နောက်လိုက် တွေ ရဲ့ ကြောက်စမန်း လိလိ အသုံးစရိတ် တွေ အတွက် ထောင် နဲ့ ချီ နေတဲ့ အပူပိုင်း သစ်တောခြောက် ဒဂိုယာ တွေကို ရောင်းစား ပြီး သစ်တွေထုတ်နေကြတယ်၊ ဘယ်သူက ဘာတတ်နိုင်ခဲ့ လို့လဲ။ သိသိကြီး နဲ့ ကြည့် နေရတဲ့ အဖြစ်ပဲ'

(၅)

ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသော ဘာသာရပ် အပေါ် တဲ့ ပြန် လေ့ ရှိသည်အတိုင်း ကျွန်မ မျက်တောင် အနည်းငယ် စင်းလာ၏။ ထို့ကြောင့် နေရာမှ ခဏထွက်လာပြီး လိမ်မော်သီးများ ထုတ်ယူ ကာ အခွံ နှာနေလိုက်ရသည်။ သားတို့ ရထားများ ပျဉ်းမနား ကို ဝင်လာပြီလား ။ သားနှစ်ယောက် သည် ရထားရပ်ထားစဉ် မြေပြင်ပေါ်မှာ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက် ရင်း ခရီးလွန်ကာ ရထားထွက်သော အခါ ကျန်ရစ်နေခဲ့လေမလား၊ ရန်ကုန်သို့ ရထားဝင်လာသည် အခါ ရထားပေါ်မှာ သားတို့ နှစ်ယောက် မှ ပါ လာပါ့မလား ။ ကိုနိုင် အပြစ်တင် မည် ဆိုလည်း တင်ချင်စရာ ။ ကျွန်မ သည် မပြစ်လာသေးသော ၊ ဖြစ်နိုင်ခြေ အလွန်အလွန် နည်းပါး သော၊ ဖြစ်လျှင်လည်း မိမိ ဘာ ယူတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်သော ကိစ္စ များတွင် သည်လိုပဲ စိုးရိမ် ပူပန်တတ်လေ သည်။

' လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ် လောက် ကတော့ ကျွန်တော်အိမ် အောက်ခြေ လျှို့ဝှက် ကနေ ဖြတ်သွား တဲ့ ကျားတစ်ကောင် ကို မြင်လိုက်ရပူးတယ်၊ အခုတော့ ကျားတွေ ကျားသစ်တွေ မမြင်ရပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ တောထဲ မှာ ဂျာ ရှိမှ ရှိသေး ရဲ့လား မသိပါဘူး'

ကျားဆိုသော အသံကြောင့် ကျွန်မ မျက်စိကျယ်လာသည်။ ယောက်ျား နှစ်ယောက် ရှေ့သို့ လိမ်မော်သီး ပန်းကန် ချပေးလိုက်သည်။

'တိရု ခန္တန်ရုံထဲက ကျားလိုပဲ မဟုတ်လားဟင်'

'အင်း.....တောနက် ထဲက ကျားကပိုလှ ပြီး ပိုကျက်သရေ ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ သူ့ ခန္ဓာကိုယ် က ပန်းပု ထုထား သလိုပဲဗျ။ တော်တော် ကိုကြည့်ကောင်း တယ်၊ လျှို့ဝီဘက်ထိပ်ကနေ ဟို ဘက်ထိပ်ကို လွှားခနဲ ခုန်ကူးလိုက်တာများ ဘယ်လို အလှမျိုး နဲ့ မှ မတူဘူး၊ ကျွန်တော် မှာ ဓာတ်ပုံတွေ ဆလိုက်တွေ အများ ကြီးပဲဗျ ၊ ခင်များတို့ နဲ့ တွေ့ ပြစ်မယ်မှန်း သိရင် ကျွန်တော် ယူလာ ပါတယ်'

သူက ကျားကို ကြောင် တစ်ကောင်လို သဘောထား ပြောနိုင် သော်လည်း ကျွန်မ ကျောထဲက ခိမ့် လာသည်။ ကျားရှိသည်ဆိုလျှင်တော့ ရှိသမျှ ခည်းခိမ့် ပုံပေးလျှင်တောင် သူ့နေရာသို့ ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ပါ။ ကိုနိုင်လည်း မလိုက်စေရပါ။ ဘာထူး မှာလဲ ၊ တိရု ခန္တန် ရုံမှာ လည်း ကျားတွေ ရှိနေတာပဲ။

'ဘယ်ထရပ်ကားမျိုး ၊ ဘယ်လို အင်ဂျင်မျိုး မှ မတတ် နိုင် တဲ ၊ သယ် ယူပို့ ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းကို ဆင် တွေက လုပ်နိုင် တယ် ။ ကြိုး ပြင်တော အစွန်အဖျား ခုတ်ကွက် တော်တော်များများ က မြေညီ မဟုတ်ဘူး၊ တောင်စောင်း တွေ ၊ တချို့ တောင်စောင်း တွေဆို တော်တော်မတ်စောက်တယ်၊ အဲဒီက သစ်လုံးတွေကို ကားလမ်း ပေါက်နိုင်တဲ့ နေရာအထိ ဂျာကအောင် လျှို့တွေ ချိုင့် တွေ ပြတ်ပြီး သယ်ပေးနိုင်တဲ့ ယာဉ်က ဆင်တမျိုးတည်းပဲ ၊ ဘယ်မြေနေရာက မာတယ်၊ ဘယ်လမ်း ကနေဆင်းရင် ခြေကုတ်မြဲမယ်ဆိုတာ သူတို့ က သိတယ်၊ တောင် ဆင်းမှာ လိမ့် ဆင်းကျသွားတဲ့ သစ်လုံးတွေထဲက ဘယ်လို သစ်လုံးမျိုးကို ရွေးသယ်ရမယ် ဆိုတာတောင် သူတို့ သိတယ်၊ သဘာဝ မြေပြင် အနေအထားကို လူတွေထက် ဆင်တွေက ပိုသိတယ်၊ ပိုရွေးတတ် တယ် ၊ ပတ်ဝန်းကျင် ရာသီ ဥတု ကို ခန့်မှန်း တတ်တယ်၊ ချောင်းထဲကို သစ်မျော ပို့ အတွက် လဲ ဆင်တွေကို အားကိုး ရတယ်၊ မြစ်ဝကနေ စောင့်ပြီး သစ်လုံးတွေ ဆယ်ဖို့ လဲ ဆင်တွေကိုပဲ အားကိုး ရတယ်....

ပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့အစည်း ရဲ့ လက်သုံး စကား နဲ့ ပြောရရင် အကောင်း စား သစ်လုံး တစ်ခု ထုတ်ယူဖို့ အတွက် တခြား သစ်ပင် နှစ်ဆယ်ကို ခုတ်လှဲ ပျက်ဆီး ရတယ်တဲ့။

ဒါပေမယ့် ဆင်က အဲဒီလောက် မဆိုးဝါး အောင် ထိန်းပေးနိုင်တာ အမှန်ပဲ ဗျာ'

'ရှင် က ဆင်ကို ကိုယ်တိုင် မောင်း သလား'

ကျွန်မ ပြတ်မေးသော အခါ စကားအသုံးအနှုန်း ရွေးချယ်မှု အတွက် ကိုနိုင်ရော၊ သူ့ရော သဘော ကျ စွာ ရယ်မော လိုက်ကြသည်။ ကိုမြင့်ဆွေ က ခေါင်းယမ်း၏။

'ဒီကိစ္စ ကိုယ်နဲ့ မဖြစ်ပါဘူး နုရယ် ၊ အင်း ...ဒါပေမယ့် သားကြီး ကတော့ ဆင်ကို ဘာသာရပ် တစ်ခုအနေနဲ့ စိတ်ဝင်စား နေတယ်'

'သားက ဘယ်နှစ်တန်းလဲ'

သူ့သား နှင့် ကျွန်မသား ၏ အသက်အရွယ် ကို နှိုင်း ယှဉ် ကြည့်လိုစိတ်ဖြင့် မေးမိ၏။

'ကိုယ် သားတွေကို အတန်းကျောင်း မထားဘူး။ ဒီတော့ ဘယ်နှစ်တန်းအဆင့် ရှိသလဲ ကိုယ်မပြော တတ်ဘူး ၊ သူတို့ ကို ကိုယ်ပဲ စာသင် ပေးထား တယ်၊ သစ်ပင်အမြင့် ကို ထောင့် ဒီဂရီ တွေနဲ့ တွက်တတ်အောင် ၊ သစ်တော ဧရိယာ တွေ ၊ တောထွက် တွေ တွက်တတ်အောင် သင်ပေးထားတယ်၊ သဘာဝ ရေနဲ့ လေထု ထဲက ဓာတ်ငွေ့ အချိုးအဆ တွေ ၊ ကာဗွန်ဒိုင် အောက်ဆိုက် အန္တရာယ်တွေ တွက် တတ်အောင် ဓာတုဗေဒသင်ပေးထားတယ်၊ ကမ်ဘာ့ ဖြေထု နဲ့ ကျောက်လွှာ တွေ ၊ မြေဆီလွှာ တွေ သိအောင် ၊ ရာသီဥတု သိအောင် ပထဝီ လဲ သင် ပေးထားတယ်၊ သစ်တော တွေမှာ ရှိတတ်တဲ့ ထောင် နဲ့ ချို နေတဲ့ အင်းဆက် မျိုးစိတ်တွေ ၊ မြေကြီး ထဲက ရေထဲက သက်ရှိ တွေ သိအောင် ဇီဝဗေဒ

သင်ပေး ထားတယ်၊ ဖြန့်မာစာ နဲ့ အင်္ဂလိပ် စာကို ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် ရေးတတ်ပတ်တတ်တယ်၊ အောင်လက်မှတ် တွေတော့ မရှိဘူးပေါ့၊ ဝန်ထမ်း အလုပ်တော့ လုပ်လို့ မရဘူး ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ နဲ့ သင့်တော်သလောက် ပညာကို တော့ သူတို့ တတ်ကြတယ်၊ တော်ပြီပေါ့'

ကျွန်မ သူ့ကို ပါးစပ် အဟောင်းသား ပြင့် ငေးကြည့် နေမိတော့သည်။

ကျွန်မ ၏သားကြီး ကို စီးပွားရေး ပညာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ ကျွန်မနှင့် ကိုနိုင် စီမံကိန်း ရေးဆွဲ ခဲ့ကြသည်။ အသက် ၁၆ နှစ် သာ ရှိသေးသော သား ကြီး သည် ယခုဆိုလျှင် စီးပွားရေး ဘာသာရပ် ဦးတော်တော်စိတ်ဝင်စားနေပြီ။ ဈေးကွက် သူတော့သန့် ၊ ကမ်ဘာ၊ ဘဏ်လုပ်ငန်း၊ ငွေကြေး လည်ပတ်မှု ၊ ငွေကြေးဖောင်း ပွမှု စသည်တို့ အပေါ် အသက်အရွယ် ဉာဏ်အဆင့် အလိုက် တော်တော် လေ့လာ ပြီးနေပြီ။ ကျွန်မ က သားကြီး အတွက် ဂုဏ်ယူ နိုင်ရန် စိတ်ဓာတ်ကိုယ် ပါ အားသွန် ခွန်စိုက် ကြိုးစား နေချိန် တွင် သူကတော့ သူ့သား တွေကို ကျောင်း ပင် မထားခဲ့ ပါတဲ့။ ကျွန်မ သူ့ကို ဘယ် လို့ နားလည် ရမုန်း မသိတော့ပေ။

' သားတွေက သဘာဝ တောတောင် ရေမြေနဲ့ တော်တော် ရင်းနှီး ကြတယ်၊ ချစ်ခင် ကြတယ်၊ တောတောင် တွေ ရှားပါး တိရစ္ဆာန်တွေကို သူတို့ ထိန်းသိမ်း တတ်ကြမယ်၊ သစ်တော သုတေသနကို ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော် မိန်းမ တတ်သလောက် သူတို့ တတ်ကြမယ်၊ သူတို့ မွေး လာမယ့် သားသမီး တွေကို သဘာဝ အကြောင်း အသက်ရှင် နေထိုင်မှု အကြောင်း သင်ပေးနိုင် မယ်၊ သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ် တွေကနေ ကာကွယ် ပေးနိုင် ကြမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မျှော်မှန်း တဲ့ သား တွေရဲ့ အနာဂတ် ကတော့ အဲဒါ လောက်ပါပဲ'

ကျွန်မ မသိမသာ ခေါင်းယမ်း မိ၏။

'ရှင် က ရှင့် သား သမီး တွေရဲ့ အနာဂတ်ကို တားဆီး ပိတ်ပင် နေတာပဲ ကိုမြင့်ဆွေ ၊ သိပ်ကျယ်ပြန့် တဲ့ ကမ်ဘာကြီး ကို သူတို့ သိ အောင် ပွင့် မပေး ဘူး ၊ သူတို့ အတွက် ရှင်ကိုယ်တိုင် ပဲ တံခါး တွေကို ပိတ်ထား တာပဲ'

ကျွန်မ လွှတ်ခနဲ ဝေပန် လိုက်သော အခါ သူက ခေါင်း မာ ခွာ ပြုံး ၏။

(၆)

' အဲဒါတော့ နဲ့ မှား နေပြီ။ ကိုယ်သား တွေ အတွက် ကိုယ် တံခါး ပိတ်မထားပါဘူး၊ အခု ကိုယ် ကျားပိုး အိတ်ထဲမှာ ဘာ တွေ ပါမယ်လို့ ထင်လဲ၊ သားတွေ ပတ်ပို့ ခာအုပ်တွေ'

သူက အိတ် ထဲမှ ခာအုပ်များကို စိတ်လိုက် မာန်ပါ ထုတ် ပြသသည်။ National Geographic မဂဇင်း ခာအုပ်များ၊ Environmental Crisis ခာအုပ်များ ၊ အိုဇုန်း နည်းပါးခြင်း နှင့် ဂရင်း ဟောက်စီအက်ဖက် ခာအုပ်များ ၊ လေထု ညစ်ညမ်း မှု ၊ သစ်တော ကာကွယ်ရေး ၊ ကျွန်မ ပန်းတွန်းလိုက် မိ၏။ လူငယ် တစ်ယောက် ရဲ့ အနာဂတ် ကို သူ့ စိတ်တိုင်း ကျ ကန် သတ် မယ်၊ ခာအုပ် တွေ ဟုသာ ကျွန်မ မြင်ပါသည်။ ကျွန် မ သူနှင့် လက်မထပ် ပြစ်ခဲ့ တာ အလွန် မှန်ကန် သည်ဟု ဒုတိယ အကြိမ် စိတ်သက်သာ ခွာ တွေး မိ၏။

ကိုနိုင် ကတော့ အစအရာရာ လိုက်လျော တတ်သူ ပီပီ ခာအုပ် များကို စိတ်ဝင်စားလှန်လှော ပတ်ကြည့် ကာ မျက်လုံး များ တောက်ပြောင် လျက် ရှိသည်။

' ခင်ဗျား ခာအုပ် တွေက ကောင်းသာ ၊ပဲ၊ သူတို့ ဒီ အင်္ဂလိပ် စာ တွေ ပတ်နိုင် သလား'

' ဝါကျ တွေက ရှင်း တာပဲ ၊ သူတို့ ပတ် နိုင်ပါတယ်၊ တချို့ စကားလုံး တွေကို အတိအကျ ကြည့် ၊ တချို့ စကားလုံး တွေ ကျွန်တော် ကို မေးပေါ့လေ'

ထို့နောက် ကျွန်မတို့ သုံးယောက် လုံး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက် သွားကြသည်။ အတန်ကြာ မှ သူက စကားဆက် ၏။

' ဟိုတလောက အမျိုးသမီး ဆရာဝန်တစ်ယောက် ရေးတဲ့ ဓာအုပ် တစ်အုပ် ကျွန်တော် ပတ်လိုက် ရတယ်။ ကမ်ဘာဂြိုဟ် ထိန်းသိမ်း ရေးစာအုပ် နဲ့ တူ ပါရဲ့ ၊ တော်တော် ပတ် လို့ ကောင်း တယ်။ သစ်ပင် တွေဆိုတာ ကမ်ဘာကြီး ရဲ့ အဆုတ် တွေပဲတဲ့ ၊ သူတင်စား တာ တော်တော် ကောင်းတယ်။ စကား ထုတ် စက်ရုံ တွေ ၊ ပလတ်စတစ် စက်ရုံ တွေကြောင့် လေထု၊ ရေထု အဆိပ် အတောက် ပြစ်တဲ့ အကြောင်း တွေလဲ ပါတယ်။ စိတ်ဝင် စားစရာ ကောင်းတယ်။ ရှားပါး တဲ့ သစ်တော ကြီး တွေရဲ့ အဖိုးထိုက် တန် မှုကို လူ့ ယဉ်ကျေး မှုကပဲ ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက် ပြီ ပေါ့ ။ ကျွန်တော်တို့ အဆိပ်ငွေ့ တွေ ကြား ထဲမှာ နေမှန်းမသိ နေနေကြတာပဲ။ အင်း...ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန် ပတ်ဝန်းကျင် နဲ့ ဓာရင် တော၊ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင် က အဆိပ်အတောက် ပိုနည်း မှာ ပေါ့။ တာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကာဗွန်ဒိုင် အောက် ဆိုက် တွေကို သစ်တော တွေက ခုပ်ယူ နေတာကိုး။ နောက်ပြီး ဓာတု စက်ရုံ တွေလဲ မရှိ တဲကိုး။ တောနေလူတန်းစား ကျန်းမာရေး ကောင်းတာ အဲဒီ အချက် လဲ ပါနိုင်တာပေါ့'

ကျွန် မ သူ့ကို အမှတ်တမဲ့ မျက်စောင်း ထိုးပစ်လိုက် မိတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ရယ်မော ကြသည်။

' အဲဒါတော့ အမှန် ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ တရွေ့ရွေ့ နီး လာနေတဲ့ အ နှုရယ် ကို တယ်သူမှ သတိမထားမိ ကြတဲ့ကိုး။ ဖားစမ်းသပ်ချက်ဆိုတဲ့ စကား တစ်ခု ခင်ဗျားလဲ ကြားပူး မှာပေါ့ ကိုမြင့် ဆွေ၊ ဖား တစ်ကောင် ကို ရေအေး ထဲ မှာ ထည့်လိုက် ပြီးတော့အဲဒီရေကို နည်းနည်းချင်း မသိမသာ အပူပေးကြည့် ။ တပြည်းပြည်း ရေပူလာနေ တာကို ဖားက မသိဘူး။ နောက်ဆုံးအပူကြောင့် သေသာ သွားရော ဒီရေထဲက ထွက်ပြေးဖို့ ဖားက မစဉ်းစားဘူး။ ဒါပေမယ့် ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ရေထဲကို ရုတ်တရက် ဖားကို ထည့်ကြည့် လိုက် ဖားက အပူဇက်ကြောင့် ထရန်ပြီး လွတ်သွားတတ်တယ်။ ကျွန်တောတို့လည်း တပြည်းပြည်း အပူပေးခံရတဲ့ဖား လိုပဲ ပေါ့။'

နောက်ဆုံး တော့ သူတို့ နှစ်ယောက် ကို ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ သည်။ ယခုမှ တွေ့ပူးသော ယောက်ျား နှစ်ယောက်သည် အနှစ်နှစ်အလလ ရင်းနှီး ခဲ့သည်။ မိတ်ဆွေ များကဲ့သို့ စကားအမျှင် မပြတ် တဲကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ နံနက် ငါးနာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ် ကျမှ သားတို့ ရထား ဝင်လာသည်။ သား နှစ်ယောက် သည် ကြာမြင့် လှသော ခရီးကြောင့် နှမ်းနယ်မှု အရိပ်အယောင် မရှိ။ ရထား နောက်ကျသည် အတွေ အကြို ကို သူ့ ထက်ဝါ ဦးအောင် ပအအား ပြန်လည် ပြောပြ နေသော သားနှစ်ယောက် ကို ကျွန်မ ပြုံးကြည့် နေမိသည်။ ကျွန်မကိုတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်း မှာ မတ်တပ်ရပ် နေသည် ကို မြင့်ဆွေ က ပြုံးကြည့် နေခဲ့လေသည်။

' နောက် တစ်ခါ ရန်ကုန် လာ ပြစ်ရင် မိသားစုပါ ခေါ် ခဲ့ပေါ့'

ကျွန်မက လှစ် ခနဲ ပြုံး ၍ ပြောမိတော့ သူ့ခေါင်းယမ်း ပါ သည်။

'အမျိုး သမီး နဲ့ သားဝယ်လေးက ရန်ကုန်ကို တစ်ခါမှ တောင် မရောက် ပူးဘူး။ သူတို့ က စိတ်လဲ မဝင်စား ဘူး ၊ ဒါပေမယ့် နုတို့ နဲ့ တွေ့ပေးဖို့ ခေါ် ကြည့်ပါဦးမယ်'

' ဒါနဲ့ သားကြီးက တယ်အရွယ် ရောက် နေပြီလဲ'

သူက ကျွန်မကို ခူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့် နေပြီး မှ သက်ပြင်း ရှိုက် ၍ မျက်နှာ လွှဲ ကာ ပြော ပါသည်။

' ဆယ်ကိုးနှစ်'

' ခြောက်....'

ကျွန်မ တို့ နှစ်ယောက် ကြားတွင် တယ်သူက ရှုံး သည် ၊ တယ်သူ က နိုင်သည်ဆို သော မေးခွန်းက အရေးမကြီး တော့ပါ။ ကျွန်မက စောပြီး အိမ်ထောင်ကျခဲလျှင်လည်း သူ့ အပေါ် နိုင် စရာ အကြောင်း မဟုတ်သလို ၊ သူက စော ၍ အိမ်ထောင် ပြုဖြစ်ခဲ သောကြောင့် လည်း ကျွန်မ သူ့အပေါ် မရှုံး နိမ့် နိုင်ပါ။ သို့ သော် ကျွန်မ၏ ရင်ထဲမှာ ပြောမပြတ်သည်။ ခံစား မှု တစ်ခု ခု ဖြစ်ပေါ် သွားတာတော့ သေချာပါသည်။ ထိုခံစားချက်သည် မကျေနပ်မှု လား ၊ ဝမ်းနည်း မှု လား ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ရေရေရာရာ မသိပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မ ဘာစကားမှ မပြော ပြစ်ဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့မိသားစု ဘုတားထဲမှ ထွက်လာ သည်။ အခါ လူ အုပ်ကြား မှ မြင့်မား နှာ ထင်းထင်းကြီး ရပ် လျက် ကျွန်မတို့ကို မျက်စိ တစ်ဆုံး လှမ်း ကြည့် ရင်း သူကျန် ရစ်ခဲ့ပါသည်။

၇။

(၁၉၉၄ ၊ ဇန်န ဝါရီလ ၊ ကလျာမဂ္ဂဇင်း)